

بررسی توسعه پایدار با مصالح بوم آورد خشت و ملات در معماری کویری ایران

لیلا سهیلی وند¹، وحید هژیر کارزار²، بیتا صمدیان³

1 کارشناسی ارشد معماری، عضو هیات علمی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد هشتگرد - هشتگرد - ایران

2 کارشناسی ارشد مهندسی صنایع، دانشگاه جامع علمی کاربردی تبریز

3 کارشناسی ارشد معماری، عضو هیات علمی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد ورزقان - ورزقان - ایران

چکیده:

خودبسندگی و تکیه بر مصالح بوم آورد یکی از 5 اصل معماری ایرانی می باشد. خشت از جمله مصالح بومی - اقلیمی با میزان دسترسی بسیار بالا در مناطق گرم و خشک ایران و یکی از عناصر معمارانه فراموش شده ای است که در سیمای شهرهای قدیمی کویری ایران به صورت عنصری ثابت در ساخت و ساز جلوه گر می باشد. خشت به دلیل خصوصیات فیزیکی و کالبدی در پیوند معماری با محیط اطرافش و دستیابی به مفهوم معماری، محیطی را فراهم آورده که این خود عاملی مهم در استفاده بهینه از انرژی برشمرده می شود. ظرفیت حرارتی بالا و تاخیر حرارتی 7 ساعته خشت گواهی بر این مدعاست.

شیوه های جدید تثبیت خشت به عنوان یک مصالح ساختمانی پایدار و دستیابی به شاخصه های از معماری خشتی معاصر از یک طرف و ارایه راهکارهایی جهت ساخت بناهای معمارانه خشتی و گلی سازگار با اقلیم و منطبق با هویت ایرانی با لحاظ کردن اصول سازه ای از طرف دیگر، در این مقاله به همراه نمونه های مطالعاتی مورد بررسی تحلیلی قرار می گیرند.

واژه های کلیدی: خشت؛ معماری خاک؛ مصالح بنایی؛ ساختار؛ پایداری

آدرس ایمیل : leilasoheilivand@yahoo.com